

Predikan Alla Själars dag 2020

Josua 1:10-11, Heb.11:13-16, Luk.20:37-38

Jag har hört om en stad ovan molnen...

- Var är morfar ?

Den lille pojakens fråga hörs över hela kyrkan, och alla ser hur han vänder sig mot sin mamma, som sitter bredvid. Hon viskar, också lite väl högt, och pekar fram mot koret:

- Där, i kistan är morfar.
- Hur länge ska han vara där?

Fortsättningen på samtalet hörs inte, men vi kan ana, att det inte är lätt att förklara, detta med döden. Inte för ett barn, och inte för oss vuxna heller. Ibland kommer den som en överraskning; ena stunden en levande och aktiv människa, nästa stund död och borta. För somliga av oss kommer åldrandet och sjukdomarna först, och vi själva och våra närmaste får tid på oss att förbereda oss på det oundvikliga. Avskedet från livet kan se så olika ut, men det kommer, förr eller senare. Är det ett barn eller en ung människa som ligger i kistan, känns det ofattbart och grymt, om det är som med barnets morfar, är det sorgligt, men kanske inte onaturligt ändå. Livet har en början och det har ett slut, det vet vi alla, även om vi inte tycker om att tänka på det. Att skiljas från dem som man älskar och har delat livet med är svårt, och vi andra lämnas sörjande kvar. Det är priset för kärleken, har någon sagt. Sorgen är kvittot på att vi betyder något för varandra, ja kanske det som till slut gör oss till människor. Vi är inte ensamma om att sörja; somliga djur gör det

också, men inga djur begraver sina döda, och inga djur sätter upp minnesmärken över dem på kyrkogårdar och minneslundar, och inga tänder heller ljus för att hedra dem och komma ihåg dem, som vi gör idag.

Till Guds avbild skapade han dem, står det i Första Moseboken, när Gud beslöt sig för att skapa oss människor. Det ordet säger vad som utmärker oss. Vi är lika Gud, vi har en särskild relation till Skaparen. Han gör oss till sina likar, och det betyder också att vi inte bara är en del av naturens kretslopp av födelse, växt, blomstrande, vissnande och död. Vi är en del av naturen, men vi är mer än det. Redan i skapelseberättelsen förstår man att människan har del i Guds liv, det liv som inte kan dö. Men döden kommer, när vi lämnar Guds beskydd och hans omsorg, och tar livet i våra egna händer. Liksom allt annat levande måste vi stå ut med den hårda tillvaro som väntar utanför Edens lustgård, där ute i världen som vi känner den, med arbete, lidande och död. Skapelsemyten säger något viktigt om livets villkor, och den vill ge ett svar på frågan, varför vi måste dö. Det är inte en biologisk förklaring till döden, utan en existentiell förklaring. Döden är inte naturlig, den känns inte så, och det är därför alla folk i alla tider har utrustat sina döda för färden som börjar på andra sidan döden. Vi skickar inte med mat och vapen med våra döda, och många av oss tror inte på något liv efter döden alls. Men hoppet överger oss inte. Kanske det finns ändå, den där världen på andra sidan som Bibeln berättar om, och som många sånger och psalmer. Även om vi

kanske inte tror, så tycker vi om att höra om staden ovan molnen och rosorna som aldrig dör, på begravningen.

Kanske finns det ett hemland, ett bättre land, i himlen, som vi har läst om idag i Hebreerbrevet, och kanske är det så som Jesus säger, att Gud är en Gud för levande och inte för döda, ty för honom är alla levande.

Många människor har faktiskt upplevt att det är så; det finns ett liv på andra sidan döden.

Susanna, 57, från Göteborg hamnade på sjukhus med en svår infektion och när hon låg i sin sjukhussäng berättar hon så här; Vad som skedde kan Susanna inte förklara. Hon vet bara att hon i ena stunden låg på sjukhusbritten, och i nästa svävade hon uppe i taket – ovanför sin egen kropp.

– Jag vet inte hur det gick till, men helt plötsligt kände jag bara hur jag lämnade kroppen och sedan befann jag mig uppe i taket. Jag såg min kropp ligga där nedanför medan jag lyftes upp mot taket, berättar Susanna. Hon kände ingen rädsla eller obehag, bara lugn.

– Det gick så fort allting så jag hann inte tänka efter, jag bara flöt med. Det var som att det var helt naturligt att lämna min kropp, jag kände ett slags lugn och att jag inte ville vara med längre. Det var så skönt att lämna kaoset nedanför, med en massa sköterskor och läkare som stressade och sprang omkring.

Men den rogivande känslan försvann snart. I nästa stund hade hon plötsligt lämnat sjukhussalen, och det mörknade omkring henne.

– Jag kände hur jag bara drogs med i något och i nästa sekund befann jag mig i ett väldigt mörker. Det var som att jag hade

hamnat i ett timglas eller ett slags tunnel, jag kunde inte röra mig utan jag drogs bara med. Det gick väldigt snabbt och jag fick en fruktansvärt otäck känsla, berättar Susanna.

Sedan förändrades allting igen. Mörkret försvann och det ljusnade.

– Först kom det lite ljus och sedan blev det mer och mer. Jag blev väldigt nyfiken på vad det var och det ingav en skön och lugn känsla. Till slut kom jag fram till slutet av tunneln eller timglaset, och allting lystes upp av ett jättestarkt sken. I nästa stund befann sig Susanna ute i ljuset, på en stor grönskande äng.

– Det var oerhört vackert och på varje sida av ängen stod det en barnkör och sjöng. Någon ropade mitt namn och när jag tittade upp såg jag att det stod en man långt framme vid en grind. Det var ingen som jag kände igen men han såg vänlig ut så jag närmade mig honom. ”Kom, vi har väntat på dig”, sa han när jag kom fram.

Det var ett ögonblick som hon aldrig glömmer.

– Jag hade aldrig känt sådan lycka tidigare, jag blev alldeles mållös när jag stod där. Då förstod jag var jag hade hamnat och tänkte ”det här är himlen, det kan inte bli vackrare än så här”. Det var magiskt.

Detta är en av många berättelser om vad som händer efter döden, och de liknar varandra. Känslan av oerhörd lycka, frid

och en kärlek som strålar i och genom allt. Och inte minst detta som Susanna berättar; vi blir välkomnade hem. Detta är hemmet som vi längtar efter, detta är paradiset, Edens lustgård som Bibelns första kapitel berättar om, där vi levde utan lidande, sjukdom och död.

De som har varit där säger också att tiden och rummet som vi känner dem, inte finns. Och i centrum finns ljuset; det som sveper in oss i kärlek. Några möter änglagestalter, någon möter Jesus, livet passerar revy och vi kan se det i ett nytt och försonande ljus. Vi behöver inte vara rädda för döden, kärleken och ljuset ska bära oss, och hemlandet finns där. Gud har skapat oss, han har besegrat ondskan och döden när Jesus dog och uppstod från de döda. Tro på mig, säger Jesus, och du skall aldrig någonsin dö.